

24. června: Slavnost Narození svatého Jana Křtitele

VSTUPNÍ ANTIFONA Jan 1,6-7; Lk 1,17

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle a připravil Pánu ochotný lid.

Uvedení do bohoslužby

Svatý Jan Křtitel je po Panně Marii jediný člověk, jehož narození Církev slaví ve své liturgii snad proto, že víra těch dvou byla vystavena největší zkoušce. Panna Maria měla porodit svého Boha, Jan Křtitel jej měl pokřtít a ohlásit. Oba věrně splnili své poslání a pak pokorně ustupují do pozadí. I my máme být hlasateli Krista svému okolí. Pán je i uprostřed nás a je stále ještě skrytý. Lituje upřímně všeho, v čem zaostáváme za Janem Křtitelem v hlásání Krista.

Nebo:

Biblické zprávy o podivuhodných událostech okolo Janova narození a Ježíšovy výroky o Předchůdci dosvědčují, že již prvotní Církev prokazovala svatému Janu Křtiteli obzvláštní úctu a vážnost. Podle Ježíšových slov je přece víc než prorok, je největší mezi všemi lidmi, to on je „ten, o němž je psáno: Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby ti připravil cestu.“ K tomu přistupuje i evangelní zpráva o jeho mučednictví, která mu již od počátku přisoudila stejně velkou úctu jako apoštolům a jáhnu Štěpánovi. Datum Janova svátku 24. června vzniklo na křesťanském Západě a podle Lukášova evangelia bylo určeno na šest měsíců před svátkem Narození Páně. Oba dny připadají právě na osmý den před prvním dnem následujícího měsíce. Již ve 3. století nejen v souvislosti s termínem vánoc, ale i s dějinami spásy, byl velký význam připisován slunovratům. Protože se od letního slunovratu délka dne krátí, zatímco po zimním slunovratu roste, vidí svatý Augustin v obou termínech slavnostní kosmické potvrzení slov Janova evangelia: „On musí růst, já však se menšit.“

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, tys vyvolil svatého Jana Křtitele, aby připravil lid ochotný přijmout Krista; dej svému lidu pravou radost a veď všechny, kdo v tebe věří, po cestě pokoje a spásy. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Uvedení do 1. čtení

V knize proroka Izaiáše se mluví o člověku, který se nazývá Boží Služebník. Chudým chce hlásat radostnou Boží zvěst, ale je odsouzený a umučený. Není to obraz osudu Janova i Ježíšova?

Nebo:

Hospodinův Služebník mluví v první osobě, když předkládá své pověřovací listiny, které ho opravňují k jeho poslání. Jako Jan Křtitel a jako Pán Ježíš u evangelisty Lukáše má i Boží Služebník atributy proroka. Je povolán slovem, které je mečem a šípem, čili útočnými zbraněmi. Jako u povolání Jeremiášova i zde nacházíme těžkosti, námahu, trýznivé poslání, které má plnit. Ale Boží ochrana zobrazená stínem jeho ruky a toulcem vylučuje jakoukoli nerozhodnost. Pochybnosti o poslání se zhroutí a Služebník může plnit svůj úkol obětováním celého svého života už od začátku svého vystoupení. V něm se vítězně zjevuje Pánova sláva. Povolání k úplnému obětování se Boží slávě byl také život svatého Jana Křtitele.

1. ČTENÍ *Iz 49,1-6 Dám tě národům jako světlo.*

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Slyšte mě, ostrovy,
dejte pozor, národy, které jste v dáli!
Hospodin mě povolal od matčina lůna,
již v mateřském životě nazval mě jménem.
Z mých úst udělal nabroušený meč,
ve stínu své ruky mě ukryl.

Ukoval mě v zaostřený šíp,
ve svém toulci mě schoval.
Řekl mi: „Jsi mým Služebníkem,
Izraelem, proslavím se tebou.“

Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal,
naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu.
Mé právo je však jistě u Hospodina
a má mzda u mého Boha.“

Avšak nyní praví Hospodin,
který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně,
abych zas k němu přivedl Jakuba,
abych mu shromáždil Izraele.

Tak jsem ve cti u Hospodina,
protože Bůh můj je mou silou.

Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem,
abys obnovil Jakubovy kmeny
a zbytky Izraele přivedl nazpět.
Proto tě dám národům jako světlo,
aby se má spása rozšířila až do končin země.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 139,1-3.13-14ab.14c-15 Odp.: 14a

Odp: Chválím Tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.

Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš, - ty víš, když sedám i když vstávám. -
Poznáváš mé myšlenky již zdálky; - ať jdu nebo ležím, ty to určuješ, - všímáš si
všech mých cest.

Odp.

Tys přece stvořil mé ledví, - utkal jsi mě v lůně mé matky. - Chválím tě, že
jsem vznikl tak podivuhodně, - úžasná jsou tvoje díla.

Odp.

Dokonale znáš mou duši, - má podstata ti nezůstala utajena, - když jsem byl
tvořen v skrytu, - sprádán v hlubinách země.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý apoštol Pavel káže v maloasijské Antiochii, jak Bůh znovu a znovu
lidem posílá hlasatele spásy. Patří k nim starozákonní král David i svatý Jan
Křtitel.

Nebo:

Dnešní druhé čtení je vzato z Pavlovy řeči v Antiochii Pisidské. Apoštol
zdůrazňuje úlohu svatého Jana Křtitele jako Předchůdce Páně. Kázal křest
pokání a tím připravoval Ježíšův příchod. Každý má v dějinách plnit své poslání.
Ježíš - slovo o spáse, k němuž je zaměřeno každé poslání, nevpadne do dějin
nenadále. Vyžaduje také přispění mnoha hlasů, které by jako Jan Křtitel
ukazovaly světu přítomnou spásu otevřeně a se silou nabroušeného meče a
zaostřeného šípu.

2. ČTENÍ Sk 13,22-26 Jan kázal před příchodem Kristovým.

Čtení ze skutků apoštolů.

Pavel řekl:

„Bůh dal praotcům za krále Davida, o němž vydal pochvalné svědectví:
,Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní

všechno, co budu chtít.' Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: ‚Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.‘

Bratři a sestry, kteří pocházíte z Abraháмова rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Lk 1,76

Aleluja. Ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, -
neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Nyní budeme naslouchat Lukášovu vyprávění, jak se svatý Jan Křtitel narodil, jak se od dětství soustřeďoval na plnění svého poslání, že má být ohlašovatelem a Předchůdcem Páně.

Nebo:

Úryvek evangelia o dětství svatého Jana Křtitele sestavil evangelista svatý Lukáš podobně jako vyprávění o Kristu na základě souběžného schématu: zvěstování, narození, hymny a růst. Do středu staví narození dítěte, které je zcela Božím darem, neboť se narodilo z neplodné matky. Bůh vstoupí do dějin živým slovem, jež se stává tělem v očekávání plného vtělení Syna. Naprostá novost tohoto daru a tohoto slova je doložena také jménem Jan, které vyjadřuje blahodárnou milost, jíž Bůh zahrnuje a přetváří svého vyvoleného, takže se stane omilostněným, milým u Boha i u lidí. Na Boží zjevení v dítěti Janovi a v otci, který se zase stane člověkem slova, reaguje společenství bázní, která je úkonem víry, klaněním a chválami. Závěrečná věta „Vždyť ruka Páně byla s ním“ a další připojená o podivuhodném růstu dítěte připomínají tytéž vlastnosti, jež se budou plně opakovat u Krista.

EVANGELIUM Lk 1,57-66.80 Jeho jméno je Jan.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš.

Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“

Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno.

On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech

jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“

Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem.

Slyšeli jsme slovo Boží.

JAN ZNAMENÁ: BŮH JE MILOSTIVÝ

Na hřišti u dětské školičky se hemží kupa dětí. Některé pobíhají s míčem, jiné sedí v pískovišti a stavějí hrady, všechny zaujaté samy sebou. Svět kolem pro ně neexistuje. Najednou se u hřiště zastaví muž a zavolá: „Tomáši!“ A tu jedna hlavička v tom chumlu se otočí, jeden chlapec vyskočí, jako střela upaluje a už drží muže kolem krku. „Tomáši!“ Je to jen šest písmen, jedno slovo. Ale pro jednoho chlapce to není jen šest písmen, pouhé slovo. Je to jeho jméno a on na to jméno slyší. Každý z nás máme jméno. Když někdo zavolá naše jméno, znamená to, že nás potřebuje, že se o nás zajímá, že o nás stojí. Kde jsme to své jméno vlastně vzali? Než jsme se narodili, rodiče si lámali hlavu, jaké jméno bude pro nás, právě pro nás, dobré a správné. Při křtu nám pak dali jméno, které nám vybrali. V misijních zemích dávají rodiče při křtu dětem jména se zvláštním významem, jako: Nový člověk, Bůh mě stvořil, Bůh je má radost, a podobně. Nám taková jména znějí podivně, ale mnohá naše jména mají vlastně podobný význam: Bohumil, Bohdan, Bohuslav, Viktor, nebo Věra, Kristina, Renáta a mnoho jiných.

Jméno totiž není jen rozlišovací označení, na to by docela dobře stačila třeba jenom čísla. Jméno značí též poslání a úkol, to co rodiče od dítěte očekávají, co si přejí, aby dokázalo. Proto je někdy kolem jména pro dítě i mnoho dohadování. My jsme dnes v evangeliu také slyšeli o dohadování kolem jména. Otec Zachariáš trval proti všemu příbuzenstvu na jménu Jan. Proč je to tak udivovalo? Protože má zvláštní význam: Přeloženo z hebrejštiny znamená: Bůh je milostivý. Tatínek chtěl, aby se jeho syn stal ve svém životě hlasatelem pravdy, že Pán Bůh je milostivý, že je dobrý. Jméno Jan je tedy veliké a krásné jméno, a sluší se, abychom všem Janům, Jendům a Honzíkům k jejich dnešnímu svátku pogratovali. A co ostatní, co se nejmenují Jan, Bohumil, Věra nebo Kristina, co mají jen jména obyčejná jako Jirka, Jarka či Marta? Žádné jméno není obyčejné. Každé má svůj smysl a krásný význam. A všichni máme také své poslání. Vždyť jsme byli pokřtěni ve jménu Kristově. Jsme tedy všichni Kristiáni a Kristiny. Jsme křesťané a to nás zavazuje, abychom splnili své křesťanské životní poslání.

Jaké je to naše životní poslání? U každého jiné, ale vlastně u všech lidí stejné: Všechno, co děláme ve svém povolání, ve svém soukromém životě, máme dělat tak hezky, tak láskyplně, abychom tím hlásali světu Pána Ježíše.

Vlastní laskavostí máme připravovat Ježíši cestu do lidských srdcí. Máme svědčit o světle, které přišlo na tento svět. Dá se to vyjádřit mnoha způsoby, dá se to i dělat mnoha způsoby. Každý si musí pro sebe svůj způsob najít, objevit. Ale v podstatě jde stále jen o to jedno: Abychom žili svůj život jako Boží děti, v lásce a spravedlnosti. Prosme našeho Pána, abychom každý to své životní poslání splnili.

NEJVĚTŠÍ MEZI NAROZENÝMI Z ŽENY

Žádná náboženská osobnost neovlivnila svou dobu tak jako svatý Jan Křtitel. Stvrzuje sám Pán Ježíš. Nazývá Jana největším mezi těmi, co se narodili z ženy. V osobě Jana Křtitele se uzavírá a vrcholí první řád spásy - Starý zákon. A zároveň je Jan prvním svědkem, ukazatelem nového řádu spásy, Nového zákona. Východní církve ctí jako největšího z lidí Ježíšova předchůdce Jana a Ježíšovu matku Pannu Marii. Jejich víra byla podrobena největším zátěžím a oni při tom projevili nejhlubší pokoru. Maria měla porodit Božího Syna. Jan Křtitel ho měl pokřtít, ohlásit a uvést. Oba své poslání splní a pak ustupují do pozadí. Že ty zkoušky byly zátěží až na okraj lidské únosnosti, svědčí úzkost Jana Křtitele ve vězení: „Jsi ty opravdu ten, který má přijít? Jsi opravdu Mesiáš? Jsi Mesiáš, když mne, svého hlasatele, necháváš ve vězení?“ Jako Mariino mateřství zůstává navěky tajemstvím, tak tajemným je i úděl Jana, Předchůdce Pána Ježíše.

Kdosi moudrý nazval Jana předchůdcem naší nejistoty. Vždyť i my jsme stále v pokušení Janových pochybností: Jestliže jsi, Pane, opravdu Mesiáš, jestliže náš svět je už vykoupený, proč to není v tomto světě vidět? Proč konečně nezatočíš s darebáky a farizeji? Vždyť ty darebné lidské plevy nejen nelítají v tvém větru, nejen nehoří v tvém ohni, ale často se nám zdá, že se jim vede lépe než tvým věrným. I my jsme stále pokoušeni Janovým náboženským radikalismem, touhou po Bohu metajícím blesky na naše nepřátele a na bezbožníky. Jenže Božímu myšlení je tato představa vzdálená. Syn nám Boha nepředstavil jako zhoubce všech hříšníků, ale jako milujícího a milosrdného Otce. Bratři a sestry, v Bohu je vše přítomné. Stále ještě k nám Pán Ježíš přichází. Stále je ohlašovaný, ale dosud nepoznaný. Stále je ještě skrytý ve slovu evangelia, skrytý v gestu lásky, skrytý ve znamení svátosti. Stále ještě máme čas učit se životu v lásce. Stále ještě máme čas přemáhat s Janem své nejistoty a pochybnosti, učit se plně důvěřovat Pánu Ježíši.

NEPOHODLNÝ SVATÝ

Svatý Jan Křtitel, jehož narozeniny dnes slavíme, nepatří mezi ty líbezné a něžné postavy světců obklopené růžičkami a liliemi, jak si v nich libovalo devatenácté století, a jak si v nich leckdo libuje dodnes. Na tomto muži je všechno drsné, chlupaté. Jeho řeč je lapidární, strohá, jeho požadavky jsou

radikální. Je si vědom toho, že byl poslán od Boha, že je Boží prorok. Je si vědom, že má splnit úkol hlasatele a ohlašovatele přicházejícího Vykupitele. Jaký je tu rozdíl mezi koncem a začátkem jeho života! Jak podivuhodný, jak slibný byl čas jeho narození! Jak si všichni udiveně říkali: „Co asi bude z toho dítěte? Vždyť ruka Páně je s ním! Jak ten chlapec roste a jeho duch sílí?“

Výmluvné je i jeho jméno Jan - to je: Bůh je milostivý, dobrotivý. Ale nejednou v životě bylo asi Janovi těžké, aby v tu Boží dobrotivost věřil. Jako dnes my, tak i on byl obklopen tolikerou zlobou, tolika zlými. Jako my, tak i on se musel znovu a znovu učit důvěřovat v Boží dobrotu, když se setkal s dobrým člověkem, když se setkal s Pánem Ježíšem. A vrchol Janova života? Je v poznání: Ježíš musí růst, já se musím vytrácet. Ani své učedníky si Jan neoponechal, ale poslal je za Ježíšem, Božím Beránkem. Do smrti vytrvale hlásá pokání, napravení a obrácení. Tohle Janovské pokání nebylo nic snadného tenkrát a není to nic snadného ani dnes. Nejedná se jen o změnu vnějších zvyklostí. Jedná se o změnu smýšlení a na základě toho o napravení celého života. Jan tuhle kající nápravu smýšlení celý život hlásal a sám ji na konci života ve vězení znovu bolestně prodělával, když musel přijmout Mesiáše jaký byl, a opustit svou vlastní představu.

Jeden kněz vypravoval, že když byl malý, patřilo u nich každý rok k oslavám narozenin měření na futře dveří. Za účasti celé rodiny maminka měřila, o kolik oslavenec od minulých narozenin povyroste. A maminka vždy uměla přidat slova o jiném a důležitějším růstu. O růstu duševním, o růstu k lepšímu chování. Kéž by měli všichni tak moudrou matku! Ano, to je jádro Janovského obrácení: Jde o stálé napravování života, jde o vnitřní osobní růst stále k lepšímu. Obrácením se tedy nemyslí zvrát, náraz obratem a jednou provždy. Tak se dělá leda jen rozhodnutí k nápravě. Ale realizace toho rozhodnutí, odvykání zlovykům a navykání ctnostem, dobrým návykům, to trvá! To trvá vlastně po celý život. Je to vlastně stálé uskutečňování Janova životního programu: Ježíš musí ve mně růst, já se musím umenšovat a své sobectví potírat. To je naučení Janova dnešního svátku, to je příklad jeho života.

MÉ MYŠLENKY NEJSOU MYŠLENKY VAŠE.

Jako můry v noci, tak přicházejí na duši ve zlých dobách myšlenky proti Bohu. „Bože, proč to dopouštíš, že nepravost vítězí? Proč netrestáš zlo? Proč necháváš trpět, dokonce zahynout nevinné?“ Odpověď na takové myšlenky nám dává pohled na život svatého Jana Křtitele. Předchůdce Páně byl plný lásky k Bohu. Z lásky k Bohu šel na poušť a tam žil životem oběti. Aby pro Boha získal duše, opustil poušť a šel k Jordánu a hlásal tam pokání. Nebál se nadutých farizeů ani saduceů. „Pokolení zmijí, kdo vám ukázal, abyste utekli budoucímu hněvu? Již je přiložena sekera ke kořeni stromu. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a uvržen na oheň.“ Moc jeho kázání byla tak velká, že se posluchači dávali křtít v řece Jordánu a vyznávali své hříchy. Také Kristus

Pán přišel než začal konat svůj učitelský úřad na místo k Jordánu, kde Jan křtil, aby byl od něho pokřtěn. Jan pokřtil Ježíše Krista a spatřil nad jeho hlavou otevřená nebesa a Ducha svatého sestupujícího v podobě holubice. Bůh Otec vydal hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ Veřejná činnost Janova netrvala pak už dlouho. V Galileji tenkrát vládl Herodes Antipas, muž oddaný vášním, který vstoupil do hříšného svazku s Herodiadou, manželkou svého bratra Filipa, tehdy ještě žijícího. Jan Křtitel neznal bázně, tento hřích mu vytýkal, proto byl uvězněn v tvrzi Macheront u Mrtvého moře. Herodes měl světce v úctě, protože od něho slyšel pravdu, avšak jeho nepravá manželka zahořela proti Janovi nenávistí a neměla pokoj, dokud nebyl uvržen do žaláře.

Co bychom mysleli my, kdyby se nám něco takového přihodilo? Snad: „Bože, proč jsi to dopustil? Hle, já jsem chtěl pracovat pro tvou slávu a pro spásu duší. A teď jsem zde v žaláři odsouzen k nečinnosti: Proč necháš vítězit zlo?“ Jan zůstal pevný ve víře, ne však jeho učedníci; ti už kolísali. Proto je Jan posílá ke Kristu s otázkou: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Když jim Ježíš dal svědectví, že je očekávaný Mesiáš, obrátil se k zástupům a tázal se jich: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? Vidět proroka? Ano, pravím vám, víc než proroka.“ A jaký byl konec Jana Křtitele? Herodes uspořádal v den svých narozenin hostinu. Když však vešla Herodiadina dcera a tančila, zalíbila se Herodovi i těm, kteří s ním hodovali. Král řekl dívce: „Požádej mě, oč chceš, a já ti to dám.“ Zavázal se jí přísahou: „Dám ti, co si budeš přát, až do polovice svého království.“ Ona vyšla a zeptala se matky: „Oč mám požádat?“ Ta odpověděla: „O hlavu Jana Křtitele.“ Dcera spěchala dovnitř ke králi a přednesla mu svou žádost: „Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.“ Král se velmi zarmoutil, ale pro přísahu před spolustolovníky nechtěl ji odmítnout, proto poslal kata s příkazem přinést Janovu hlavu. Ten odešel, sřal Jana v žaláři a přinesl jeho hlavu na míse; dal ji dívce a dívka ji dala své matce. Svátý Jeroným vypravuje, že Herodias, aby se pomstila za pokárání, propíchlá jehlicí jazyk zemřelého světce.

Hledíme-li ze světského stanoviska na život a smrt Jana Křtitele, musíme říci: „Jak strašný je to konec! Zlo zvítězilo! Člověk, který mohl tolik dobrého vykonat, musel zemřít a lidé, kteří jen hřešili a hodovali na úkor jiných, zvítězili! Kde je Boží spravedlnost a moudrost?“ Dnes je svátý Jan již na věčnosti, dnes je ve věčném světle. Hlásat Boží slovo je něco velikého, avšak trpět pro Boha je něco většího. A to největší je obětovat svůj život. Vnější činnost a úspěchy nečiní skutek velikým, nýbrž vnitřní úmysl a obětavá láska. Dnes vidí svátý Jan zástupy lidí, kteří povzbuzeni jeho příkladem zůstali pevní ve víře i v protivenstvích. Na věčnosti je též Herodes i Herodiada i hodovníci a mají svou odplatu. Naučme se proto i na přítomnost hledět okem věčnosti.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Jako kdysi svatý Jan Křtitel připravoval cestu Pánu Bohu k lidem, tak máme dnes toto poslání i my, každý z nás. Prosme společně:

Za Kristovu Církev, aby vytrvale hlásala světu Kristovo evangelium.

Za lidi lhostejné, aby pochopili, že jen tak pomohou sobě, když pomáhají druhým.

Za vlažné křesťany, aby pochopili, že je už nejvyšší čas napravit své chování k lidem i k přírodě.

Za kněze a katechety, aby hlásali Boží království s nadšením, ale bez fanatismu.

Pane Ježíši, nabízíme ti svá ústa k hlásání tvé lásky. Nabízíme ti své ruce k pomáhání lidem. Dej, ať svá slova umíme proměnit v činy. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Pán dokonale zná naše nitro a všímá si všech našich životních cest. S důvěrou a úctou ho prosme nejen za sebe, ale i za všechny lidi a volejme:

Za Církev, aby sjednocovala všechny křesťany a po celém světě šířila zvěst o spáse.

Za politiky a za ty, kdo mají moc nad jinými, aby v jejich srdcích vládla touha po míru a ohleduplnost k obyčejným lidem.

Za obnovení a zachování míru a spravedlnosti na celém světě.

Za ty, kdo potřebují sílu k opravdové změně života.

Za lidi, kterým není dopřáno radovat se z výsledků své námahy a trpí pocitem marnosti.

Za trpící, za zmírnění jejich bolestí a zahojení jejich tělesných i duševních zranění.

Za sebe navzájem, za naši věrnost pravdě a odvahu k obnově.

Za všechno, co teď nebylo vysloveno a zůstává skryto v našich myšlenkách.

Neboť tys, Pane, naše útočiště a síla, tvá je všechna moc a sláva na věky věků. Amen.

MODLITBA NAD DARY

Přijmi, Bože, tyto dary, které klademe na tvůj oltář v den, kdy slavíme narozeniny svatého Jana Křtitele; na jeho přímluvu dej i nám poznat, že se přiblížil čas spásy. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE

Poslání Předchůdce Páně

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti skrze našeho Pána, Ježíše Krista, vždycky a všude vzdávali díky, abychom vyznávali, že jsi veliký ve svých svatých, a abychom ti děkovali za svatého Jana Křtitele. Neboť on, Kristův Předchůdce, je největší z těch, kdo se narodili z ženy. Dřív než se narodil, setkal se s Kristem, zaplesal radostí v mateřském lůně, a z jeho narození se mnozí radovali. Jana jsi vyvolil ze všech proroků, aby ukázal na toho, který jako Beránek vzal na sebe všechnen náš hřích. Jana jsi vyvolil, aby vodou posvátného Jordánu pokřtil toho, který nás křtí Duchem svatým. A když vykonal všechno, cos mu uložil, své svědectví o Kristu zpečetil vlastní krví, a tak oslavil tvé jméno. Také my tě oslavujeme a se všemi nebeskými zástupy tě chválíme a radostně voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Lk 1,78

Z milosrdné lásky našeho Boha nás navštívil ten, který vychází z výsosti.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Pane Ježíši Kriste, ty jsi ten Beránek, kterého poznal svatý Jan Křtitel; ty nás obcerstvuješ svým tělem a krví; shlédni na svou Církev a dej nám poznat, že jsi původce našeho znovuzrození k věčnému životu. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. – Amen.

K ZAMYŠLENÍ

Lidské a zvláště prorocké povolání každého člověka může být dobře vystiženo významem jeho jména. Jan v hebrejštině znamená současně přetvářející Boží milost a zároveň zář stvoření povýšeného a proniknutého touto milostí. V každém povolání vstupují na scénu dva hlavní představitelé: Bůh a člověk. Pokud se uzavře přicházející proud milosti, člověk zemře ve své omezenosti a sobectví. Pokud se naopak uzavře lidská vůle vůči Bohu, Boží dar narazí na prázdnotu. Milost a svobodná vůle jsou dvěma póly svatosti.